

Newcastle. 23 abril 1955

Benvolgut Dr. Vicens:

Contesto a la seva amable carta del 12 de Mars i em dol no haver-ho fet abans corresponent a l'interès que vostè té posat en els meus problemes. No cal dir com li agraeixo l'encoratjament que les seves paraules em van dur, just en un moment en què tot eren dubtes i vacil·lacions davant meu. Dubtava de mi, de la feina, i de la utilitat del meu esforç... Només els aspectes negatius del meu futur tenien vigor - i el tenien amb una força aplomadora. Amb aquestes circumstàncies, no té res d'estrany que la possibilitat d'acceptar la prorroga se'm presentés com una taula de salvació, encara que fos només per salvar un any del naufragi. Volia i dolia... Cada fet - i m'han esdevinent molts durant el segon trimestre - em feia veure les coses diferentment i m'impedia de prendre un determini ferm. Vaig sospesar tots els pros i contres i, per fi, quan el Dr. Reid em preguntà sobre els meus propòsits vaig poder dir-li que "no". No em quedare' a Newcastle, perquè em sembla que seria allargar problemes i possibles solucions. En comptes dels eventuals avantatges de la meua situació d'ara, és el fet d'encarar-me decididament amb el meu futur el que nec que he de moure els meus determinis. Així vaig pensar-ho i d'acord amb això vaig resoldre. ¿Vaig fer bé o no vaig fer bé? Déu dirà... Aquest determini implica l'optimisme de que encara no està tot perdut en el nostre país i que, per tant, val la pena de sacrificar un any de "bona vida" per emergar-lo en les activitats més pròpies i que algun dia han de possibilitar una situació més definitiva o, al menys, més vividora. Si el temps em demostra que estic en un error tampoc em doldrà: hauré fet tot el possible per fer jugar les circumstàncies a favor meu.

Li parlava en l'altra carta dels imperatius humans que fan més dolorosa la possible incompatibilitat entre vida i vocació. Només em val afegir-li que no hi haurà ressentiment en mi perquè,

en qualsevol dels casos, estic segur de triar el millor.

Sei que quan vostè diu que no hem d'esperar de ningú que ens posi el pa a la boca, no formula cap acusació perquè vostè que coneix el meu passat sabrà prou bé que he comès més errors avant a l'usiar el pa allà on fos que no pas esperant que me'l portin. Les exigències d'independitzar-me i de demostrar davant de la família que amb la camera que vaig esollir també és possible guanyar-se la vida ni han apartat més ulls del camí de la pura investigació que no pas m'hi ha acostat la inconsciència o l'esquerra de qui algú m'ho ha de donar tot pastat. No nec que jo ni ningú de la colla hagi aspirat mai a una solució d'aquestes. L'únic que ens dol és que el "pa" estigui a una altura humanament inabastable si no es fent mil colrioles o obliquant a un deseiximent de realitats terrenes però molt pleritimes.

Espero ja reure el seu aviat i confio que l'atenció que ha dedicat a les meues cartes la requirà mantenint en futurs converses. Si no hi ha novetat, a primers de juny pens estar de retorn i llavors serà l'hora de fer un balanç exacte de l'exerici d'aquest curs i planejar el desenvolupament de l'altre. Per endavant dic que podrà comptar amb mi com un més de la colla, amb el coneixement - com diu vostè - de qui servir el país en serveixo a mi.

El saluda cordialment el seu agrait deixeble

Juili Jiral

Molts records a la seva sempre i als amics.